

A Prelátus elmélkedése: Krisztus, a mi gyengeségünk tükre

A Prelátus harmadik elmélkedésének hanganyaga az Úr passiójáról. Ez az elmélkedés az 'Ecce Homo'-t szemléli, a meggyötört Krisztust, aki törékenynek mutatkozik az emberek előtt

2020.04.08.

Mons. Fernando Ocáriz
elmélkedésének hanganyaga és

fordított változata: Krisztus, a mi gyengeségünk tükre

Nagypéntek liturgiája egyenesen Jézus Keresztjének a nagy misztériumába helyez bennünket.

Az Evangéliumban szemléljük az Urat a Getsemáni kertben, amint rajtaüt a Júdás vezette csapat, szemléljük, amint Kaifás főpap elé vezetik, a számonkérést és az igazságtalan arculcsapást.

Később, Pilátus előtt a nép azt kiáltja: “Keresztre vele, keresztre vele!” (Jn 19,6), majd Jézust megostorozzák és tövissel koronázzák.

Nagypénteken Pilátus bemutatja a népnek az elgyötört, megalázott Krisztust és azt mondja: *Ecce Homo!* “Íme az Ember” (Jn19,5). Néhány órával később keresztre feszítik.

Tiziano egy ismert festményén “*Ecce Homo*” látjuk Jézust, az összetört embert, ám ezzel egyidőben átragyog istensége és szépsége. Isten a sebezhetőségben is meg akart mutatkozni.

A szenvedő emberek fájdalmában és kétségbeesésében (most még a koronavírus járvány miatt is) megláthatjuk a megostorozott, tövissel koronázott Jézust. II. János Pál így elmélkedik: “Ez az ember, az egész ember, minden ember a maga egyedi és megismételhetetlen valóságában, Isten által alkotva és megváltva (...) *Ecce homo...*!”

Való igaz, hogy együtt szenvedünk, és ezt igazolják a szolidaritás egyes megnyilvánulásai, ám végső soron a fájdalmat mindenki maga éli át egyedül Istennel.

Jézus magánya, ami megmutatkozott az emberek előtt, arra emlékezteti a betegeket, hogy a mostani

elszigeteltség következtében anélkül halnak meg, hogy elbúcsúzhatnának a családjaiktól, másokat arra, hogy magányosan szenvednek a betegségükben. Jézus az emberek előtt is megtapasztalta a magányt. A kiáltása a kereszten (“miért hagytál el engem”), valószínűleg már az *Ecce Homo* nyugodt csendjével elkezdődött.

Ahogy Pilátus bemutatja Krisztust a népnek, az az emberi méltóság meggyalázásának az ikonja. Isten titokzatosan jelen van az egész ember szenvedésében. Az ártatlanban, aki a természeti csapásoktól vagy az emberi igazságtalanságoktól szenved, de abban, is, amikor saját magunk okozzuk a szenvedésünket, elsősorban a bűneink által. Kérjük Istent, hogy segítsen, hogy mentsen meg minket. A vállán hordozza az emberek bűneinek a

következményeit. Ő a mi reménységünk.

A sebzett és szelíd Jézus egyben egy tükör, amelyben önmagunkra nézünk. Isten, aki a szeretet, a szenvedő Krisztus könnyeiben van jelen.

Isten jelenlétének különleges megnyilvánulása, amikor valaki önzetlenül adja magát másokért, hiszen “ahol a szeretet és a jóság, ott van Isten”: *Ubi caritas et amor, Deus ibi est!* Nőket és férfiakat láttunk, akik olyanok mint a jó szamaritánusok Jézus alakjában a kórházakban, idősek otthonában, családokban. Látjuk, hogy nem az individualizmusnak és a hasznosságnak lesz végső szava. Egy nyilvánvalóan önálló társadalomban Isten lelke dobog az emberek szívében. Valami módon Isten mindig megnyilvánul a történelem

során és a szeretet által újra termékennyé teszi azt.

Ecce Homo alakja segíthet abban is, hogy jobban tudatosítsuk törékeny mivoltunkat, védtelenségünket egyes történésekkel szemben, ahogy emlékeztetett Bennünket a Szentatya az üres Szent Péter téren, amikor a viharról beszélt, ami felfedi a törékenységenket. Ennek az önmagunkról szóló igazságnak a felismerése segíthet bennünket abban, hogy újraértelmezzük kapcsolatunkat Istennel és az emberekkel.

Az Evangélium így folytatja: Jézus cipeli a keresztet, megfosztva ruháitól és nyilvánvalóan a méltóságától is. A keresztre feszítés pillanatában az Úr a zsoltár szavait intézi hozzánk: “Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt27,46)

Miért van mindez a szenvedés? Miért ez a keresztség?

Bár teljes mértékben nem tudjuk megérteni, a keresztre feszítés rámutat, hogy ahol látszólag gyengeség van, Isten megmutatja korlátlan erejét; ahol kudarcot, vereséget, értetlenséget és gyűlöletet tapasztalunk, ott mutatja meg Jézus Isten nagy hatalmát: a Keresztet a Szeretet és a Győzelem jelévé változtatja

A Zsidókhoz írt levélben olvashatjuk, hogy a fakeresztben megtaláljuk “a kegyelem trónját, hogy irgalmat nyerjünk” (Zsid 4,16)

Megtapasztalhatta ezt a Kálvárián az egyik elítélt Krisztus mellett. A “jobb lator” átélhette, hogy Jézus Keresztje olyan helyé változott, ahol bűnbocsánatban és szeretetben részesült: “Még ma velem leszel a Paradicsomban”, mondja neki az Úr

(Lk 23,43). A Kereszten halljuk a
“Paradicsom” kifejezést.

Kereszt és Paradicsom. A
kínszenvedés, az erőszak és a
megvetés eszközeit Krisztus a
megváltás által a remény
szimbólumává változtatja; Isten
végtelen és irgalmas szeretetének a
megnyilvánulásává váltak. Szent
Josemaría mondja, hogy a Kereszt
felé vezető úton látjuk, amint
Krisztus “a Szeretet teljes
szabadságával adja át magát a
halálnak”. Amikor a Megfeszítettre
tekintünk, a reményünkről
elmélkedünk.

Mi is elmélkedhetünk róla, kézbe
véve a feszületet, hogy egyszerűen
nézzük az Urat. Ferenc pápa arra
hívott bennünket, hogy “nézzük a
pillanatot, amikor az életét adja
értünk és magához hív bennünket. A
Feszület nem a vereségről és a
kudarcról beszél; paradox módon a

halálról beszél, ami élet, amely újabb életet generál, mert a szeretetről beszél, mert ő az Isten Szeretetének a megtestesülése és a Szeretet nem hal meg, hanem ellenkezőleg, legyőzi a rosszat és a halált. Aki engedi, hogy Krisztus tekintete megtalálja őt, újjá teremődik, “új teremtménnyé” válik.

Mennyi reményt adhat ezekben a pillanatokban, ha a Feszületre tekintünk! Ez lehet a feszület, ami a szobánkban van, vagy a lakás egy másik részében. Csendben maradni, megmutatni neki a belső sebeinket, kimerültségeinket, gondjainkat, s ezeket az ő tenyerére helyezni.

Megtapasztaljuk Isten Szeretetének az átváltoztató erejét, amellyel a Kereszten átöleli a gyengét és megtölti reménységgel. Mi is Isten szeretetének a konkrét jelévé válunk: a családjunkban, a barátaink körében, a környezetünkben, ahol mozgunk... Ezen “helyek”

mindegyikében a remény konkrét jelévé válhatunk, ha egyesülünk Krisztussal a kereszten és Vele kitárjuk a karunkat mások irányában.

Nagypénteken különös módon adjunk hálát az isteni irgalomnak, amelyben a bűnbánat szentsége által részesülünk. Különösen ebben az imádsággal és bűnbánattal teli időszakban, mint a Nagyböjt és Nagyhét, sokan a világon nem tudnak gyónáshoz járulni.

Ebben az oly sajátságos helyzetben, a pápa néhány nappal ezelőtt azt tanácsolta, hogy tegyünk úgy, ahogy a Katolikus Egyház Katekizmusa tanácsolja a bűnbocsánattal kapcsolatosan^[1]: “Ha nem találsz papot, akinél gyónni tudsz, beszélj Istennel, aki a te Mennyei Atyád és mondd őszintén: Uram, ezt és ezt tettem... Bocsáss meg, és kérj bocsánatot teljes szívedből és a

fájdalom kifejezésével ígérd meg:
“Meggyónom később, de bocsásd meg
most.”

Nagypénteken az Egyház a *Lignum
Crucis* felé fordítja a figyelmét,
Krisztus keresztfája felé. A
liturgiában azt imádkozzuk:

«Imádjuk a Keresztedet, Uram,
dicsőítjük és magasztaljuk a szent
Feltámadásodat. A keresztfá által jött
a boldogság a világba.»

A Kereszt reményt sugároz az egész
világban. Látjuk az Urat széttárt
karokkal, készen arra, hogy átölelje
és meggyógyítsa a mi
gyengeségeinket. Látjuk mellette a
Szűzanyát is.

Tiziano az *Ecce Homo* után
megfestette a *Fájdalmas Szűzanyát*
széttárt karokkal. Éveken át a két
festményt mindig egymás mellett
állították ki ugyanazon a falon.
Amikor az életünkben jelen van a

szenvedés, Jézusra tekintve tudjuk,
hogy a Szűzanya is elkísér
bennünket. Arra kérjük őt, hogy
segítsen kitartani a Kereszt mellett,
hogy reményt adhassunk a
körülöttünk lévőeknek.

^[1] Katolikus Egyház Katekizmusa
1451 -1452.

Zene: Beethoven Piano Concert n.5 -
2nd Movement (by @alvarosiviero,
Alvaro Siviero)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-elmelkedese-
krisztus-a-mi-gyengesegunk-tukre/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-elmelkedese-krisztus-a-mi-gyengesegunk-tukre/)
(2026.03.14.)